

Cu
**Titus
Popovici**
despre

teatru, film și... vânătoare

interviu realizat de Maria Földes

— *Ce vă place mai puțin în lume?*

— În general, detest (și e un eufemism dulce) interviurile. Ele seamănă cu acele fonduri care se alocă întreprinderilor pentru reclamă și care fonduri, fiind alocate, trebuie cheltuite. Unele reviste literare beneficiază de asemenea fonduri din partea unor întreprinderi și astfel putem citi, alături de un poem abisal, îndemnul însuflețitor „Cumpărați locomotive Diesel”. (E una din vechile mele visuri din copilărie să am o locomotivă Diesel „natur”). Am văzut odată, acum vreo zece ani, o reclamă luminoasă, care — în felul ei — era o capodoperă : „Bărbați ! Purtați pălării

bărbătești!” De atunci, nu mai port pălării de damă, deși sînt tare nostime.

Într-un interviu — victima ne informează de obicei „la ce lucrează”. E o întrebare de bază, o întrebare-pivot.

— *Deci, dacă doriți, s-o ocolim...*

— De ce ? Să rămînem aici... Alceva ! Ce interesează revista ?

— *Ce întrebări v-au pus alte reviste?*

— Eu, de pildă, sînt întebat (cu îngrijorare pentru destinul meu literar sau cu încredere în faptul „că-mi voi reveni”) de ce

nu scriu proză. Când eram mai tânăr și mai inocent spuneam totul, anunțam și data aparițiilor (Străinul, vol. II; Setea, vol. II). Probabil, trebuie să răspund și de data asta.

— Dacă tot nu putem evita asemenea întrebare, să rămănim la ea.

— Deci : voi termina în cursul vieții mele următoarele romane : *Moartea obiectelor ferice*, *Moartea lui Iuda*, *Moartea Ursului*, împreună cu *Moartea lui Ipu* (deja apărută), — din aceste multe titluri despre moarte, voi face un ciclu despre viață. Va fi un ciclu care se va numi *Cîteva feluri de-a trăi*. Urmează un roman, *Avram Iancu*; *Setea*, vol. II. Voi scrie un roman „à la Alexandre Dumas-père“ despre un personaj fabulos, un fecior de iobag din Siria care a luptat în rîndurile oastei lui Bem, în 1848, pe urmă, cînd lucrările au devenit tragice, în rîndurile lăncierilor lui Avram Iancu. Apoi, după ce a răticit prin Europa, vreo doi ani, a emigrat în America, unde a fost de toate: marinar, căutător de aur și de petrol, șerif, circiumar într-un orașel pe care el l-a botezat „New Dacia“; cînd a început războiul de secesiune s-a înscris ca voluntar, simplu soldat în regimentul 13 Iowa; peste cîteva săptămîni era căpitan; a fost șeful de Stat Major al lui Sherman și, în această calitate, a asediat Atlanta (orașul despre care se vorbește și în filmul *Pe Aripile vîntului*). Era un bărbat foarte frumos (și, dacă Scarlett O'Hara l-ar fi înțîlnit, n-ar fi trecut prin atîtea drame sentimentale). A terminat războiul cu gradul de general; pe urmă a fost numit ambasador sau consul al S.U.A. la Petersburg, și a murit într-o ambuscadă a „Ohranci“, deoarece întreținea legături și ajută pe cei din „Narodnaia Volia“... Ce subiect! După asta voi scrie un roman în multe volume care se va numi *Puterea și Adevărul*.

— Și după aceea?

— Iar după asta, probabil, voi muri.

— Pînă una alta, ce noutăți în domeniul filmului?

— În total (cu totul, sper să mai fac două filme : *Detășamentul copiilor* și *Ion Vodă cel Cumplit*. După care voi redeveni spectator și mă voi bucura de succesele cinematografiei naționale. Mai am în producție — unele terminate — cinci filme : *Ultimul cartuș*, *Conspirația*, *Departee de Tipperary*, *De unul singur*, *După furtună*. Ele sînt realizate sau în curs de realizare de Sergiu Nicolaescu și Manole Marcus.

— Cum apreciați premiera pe țară a piesei *PUTEREA ȘI ADEVĂRUL*, în montarea clujeană?

— Mi-a plăcut mult spectacolul cu *Puterea și Adevărul* la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj. Regizorul Ban Ernő este excelent, a găsit soluții ingenioase; actorii, foarte buni. Textul dramatic, piesa, are un final foarte prost. Mi-am dat seama la premieră, dar n-am găsit încă o soluție.

— Ce vă place mai mult în lume?

— Cel mai mult îmi place vîntoarea. Am împușcat pînă acuma: doi urși, un cerb, opt mistreți, unsprezece țapi negri, un cocoș de munte, cinci țapi roșii, mulți iepuri și fazani. Am o colecție nemaipomenită de arme vechi și noi, pentru care posed și permis.

— Aveți o fotografie? Ca să rămănim în cadrul temei, ar fi foarte binevenită o fotografie de la vîntoare.

— Un interviu care se respectă trebuie să aibă și poza autorului. El stă la masa de scris, gînditor; sau cu ochii pierduți în zare și cu o țigară în mîină. În spate, se vede biblioteca sa bine garnisită. Mie, vă rog să-mi publicați poza asta, de cînd eram în Delta, toamna trecută, departe de lume, într-un loc miraculos, și eram bun și curat, ca un copil sau ca un înger, sau ca un redactor care nu cere interviuri. Despre toate celelalte probleme care mă frîmîntă, uneori mă dor, alteori mă preocupă săptămîni de zile, am scris de nemănumărate ori.

— Văd că vă grăbiți. După rațe sau după filme?...

— Acum, în fața casei mele, s-a oprit o mașină. În ea sînt trei prieteni îmbrăcați în costume verzi-murdare; prin geamuri se văd puștile și cartușierele; în ochii prietenilor mei se citește speranța nebună că azi dăm peste pasajul cel mare, unul strigă disperat: *Hai, Titus, hai! Intirziem!* Eu ies pe-ușă atît de repede, ea și cum de viteza mea ar depinde destinul omenirii, și, peste două ore, voi privi cerul palid și trist și voi aștepta izbucnirea de obuz fosnitor a rațelor cu penaj atît de frumos și atît de inutil.

